

Afbetaling. I øvrigt burde Arveafgiften rent principielt aldrig bruges til Kompensation for Forbrugsskatter, men kun til Jernbaneanlæg og Gælds Afbetaling; i Tyskland har man imidlertid nys brudt dette Princip, idet Finansernes Nød bryder alle gode økonomiske Principper.

VIII. *Aldersmomentet.* Endnu et Spørgsmaal rejser sig, nemlig om Arvingens Alder ikke bør tages med i Betragtning. I engelsk Arveafgiftsret før 1894 er det for Arv i fast Ejendom bestemt, at Arveafgiften gradueres efter, hvor længe Arvingen sandsynligvis har tilbage at leve i, og altsaa, hvor mange Aar han kan nyde Arven. Særlig melder dette Krav sig ikke blot ved Rentenydelse, men ogsaa ved Succession i Fideikommiser og Majorater, idet Arvingen jo ikke faar en Formue, men kun en Indtægtsret. Principielt kan denne Afgift af Fideikommiser uden Hensyn til Arvingens Alder ved Successionen ikke begrundes, uden for saa vidt man vil sige: at det fideikommissariske Baand saa langt fra at være en Byrde snarere er en Fordel; dette er rigtigt, men Byrden er for Successor, hvorimod Fordelen er for Slægten. Det korrekte vilde maaske være, at sætte Arveafgiften som en uopsigelig Prioritet i Lenet, Stamhuset eller den baandlagte Formue, idet da ikke den maaske kortlevende enkelte Successor, men Slægten kom til at betale for Fordelen, der jo kommer Slægten til gode til Skade for den enkelte Lensbesidder.

I øvrigt kan det ikke principielt afvises, at der er Forskel paa Arven for to Søkende, selv om Beløbet er det samme, idet f. Eks. Raadighed over f. Eks. 50,000 Kr. i 16 Aars Alderen betyder en større Sum af Goder, end den ældre Arving faar, der først i sit 40de Aar kommer i Besiddelse af en ligestor Arv. Men da ingen *nutidig* Arvelovgivning udover ved Fideikommiset og Rentenydelse tager Hensyn til Alderen hos Arvinger, turde dette Element kun have teoretisk Betydning.

VIII. *Supplementer.* Som Supplement til Arveafgifter har man overalt indført Skat paa Livsgaver. For at være helt sikkert skulde alle betydelige Livsgaver, i alt Fald for saa vidt Overdragelsen sker gennem Dokument, beskattes. Det maa imidlertid siges at være et tilstrækkeligt Maadehold, naar Gaver, givne i Dødsaaet, beskattes. Reglen er gennemført flere Steder, f. Eks. i Japans sidste Arvelov. I Tyskland var før den store Afgiftsreform „Schenkungs-steuer“ ret almindelig. At Livsgaver bør inddrages under Beskatning, viser f. Eks. Erfaringen fra Frankrig, hvor der i Aaret 1900 gik 4 Milliarder i Arv i den lige Linie, medens 1 Milliard beskattedes som Livsgave fra Fader til Barn. Livsgaveafgift synes da at have fiskal Betydning, fordi Livsgaver ere hyppigere, end man skulde tro efter den menneskelige Uvillie mod at indrømme, at der ikke er saa mange Aar tilbage af Livet, og at man derfor uden Fare for Fremtiden kan give slip paa en Del af sin Formue.

Et andet Supplement er Skatten paa den døde Haands Formuer, paa saadanne Formuer, der aldrig falde i Arv. England har den Afgift. Den bliver oprøvet som et Tillæg til Indkomstskatten af saadanne Fonds Indtægt, eller som *Falbe Hansen* foreslaar det, en Afgift, der opkræves hvert 30te Aar.

IX. Efter alle disse Betragtninger maa en Arveafgift i den af Finansministeren foreslaaede *Retning* være forsvarlig. Naar Storbritannien har ca. 6½ Kr. pr. Individ i Arveskat, Holland og Frankrig ca. 4 Kr., kan en Arveafgift for Danmark af under 2 Kr. pr. Individ ikke siges at være for tung, idet man dog ikke er ganske klar paa, hvorvidt det er fuldt forsvarlig at benytte en Forøgelse af Arveafgift til Kompensation for Forbrugsskatter. Kan man imidlertid blive enig om en *forsvarlig* Toldlov, bør denne Tvivl dog neppe bringe en Toldreform til at strande*).

*) Anmærkning: For dem, der af teoretiske Grunde ville sætte sig ind i Arveafgiftens Teori og Praktik, skal man gøre opmærksom paa de forskellige teoretiske Skolers Stilling: den ældre liberale Skole (f. Eks. *Smith* og særlig *Ricardo*) stillede sig afvisende overfor Arveafgiften som en Skat, der kunde indbringe noget klækkeligt, idet de i Arveafgift saa et Angreb paa den ene af de produktive Faktorer: Kapitalen. De liberale Epigoner i Tyskland, og højere Grad i England og mest afgørende i Frankrig dreve dette Standpunkt ud i den yderste Konsekvens. *Stuart Mill* anbefalede derimod en høj Arveafgift mere paa Grund af en Tvivl paa Arveretten end egentlig ud fra finansvidenskabelige Synspunkter.